

Sygn. akt II Ca 723/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział II Cywilny Odwoławczy - w składzie:

Przewodniczący:	SSO Violetta Osińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 lipca 2014 roku

sprawy z powództwa H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko I. D.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 9 maja 2014 r., w sprawie o sygn. akt I C 369/14 upr

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 9 maja 2014r. , sygn. I C 369/14 upr. Sąd Rejonowy w Goleniowie oddalił powództwo H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. przeciwko I. D. o zapłatę.

Z orzeczeniem tym nie zgodziła się strona powodowa, która zaskarżyła wyrok w całości i wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości względnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Powyższemu wyrokowi zarzuciła naruszenie: art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz błąd w ustaleniach faktycznych , w tym w szczególności poprzez uznanie, iż powód nie udowodnił podstawy oraz wysokości dochodzonej należności, pomimo iż z załączonych do pozwu dokumentów wynikało z jakiego tytułu i w jakiej wysokości objęta została należność dochodzona pozwem; art. 230 k.p.c. poprzez przyjęcie za nieudowodnione twierdzenia powoda , w tym w szczególności w zakresie podstawy oraz wysokości dochodzonej należności i w sytuacji gdy pozwana nie kwestionowała tych twierdzeń; art. 365 § 1 k.p.c. w sprawie dochodzonej należności wydane zostało postanowienie sądu o nadaniu klauzuli wykonalności, a zatem podstawa prawa i wysokość roszczenia powoda wobec pozwanej była wiążąca dla sądu pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył , co następuje:

Apelacja powoda podlegała oddaleniu. Zgodnie z treścią art. 505¹³ § 2 k.p.c., w postępowaniu uproszczonym, jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Tytułem wstępu, Sąd Okręgowy podkreśla, iż przewidziane w art. 339 § 1 i 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie podstawy faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Jak to wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy, działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego i zaferowanych wraz z pozwem dowodów twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądania.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż żądanie zapłaty dotyczyło kwoty 672 zł, na którą składa się kwota 0,02 zł określona jako roszczenie główne, kwota 22,71 zł tytułem odsetek umownych oraz kwota 649,41 zł tytułem odsetek karnych. Jak to zasadnie zdefiniował Sąd Rejonowy, to na stronie powodowej zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. spoczywał ciężar wykazania istnienia zobowiązania oraz jego wysokości. W realiach tej sprawy, strona powodowa przedstawiła jedynie uwierzytelnioną kserokopię umowy pożyczki z dnia 23 listopada 2007r. oraz przedsądowego wezwania z dnia 10 czerwca 2013r. oraz kserokopie fragmentu umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 7 czerwca 2013r. W okolicznościach tej sprawy, zasadnie Sąd Rejonowy

stwierdził, iż ogólnie przedstawione okoliczności faktyczne, nie poparte wymaganym materiałem dowodowym budziły w rozumieniu powołanego art. 339 § 2 k.p.c. uzasadnione wątpliwości co do zasadności wysokości dochodzonej należności, czy też ustalenia iż nie zostały powołane w celu obejścia prawa, tj. instytucji odsetek maksymalnych i innych ograniczeń dotyczących kredytowania. Z pola widzenia nie można tracić imperatywu dowodzenia w ramach przedstawiania materiału dowodowego w postępowaniu uproszczonym, wynikającego z treści art. 505¹ § 1 k.p.c. Już z tych przyczyn, wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z akt sprawy komorniczej, sądowej zgłoszone dopiero w postępowaniu apelacyjnym nie mogły zostać uwzględnione. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie zaś do treści art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Powód w niniejszej sprawie nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego przekazania kwoty pożyczki na rachunek bankowy pozwanego. Nie wykazał również tego, że wierzytelność objęta pozwem stała się wymagalna, nie wskazał konkretnej daty oraz kwoty zaległości, nie wykazał aby umowa pożyczki została skutecznie wypowiedziana przez bank. Wysokość należności dochodzonej pozwem jest całkowicie nieweryfikowalna. Dochodząc zapłaty odsetek umownych i karnych powód w żaden sposób nie wskazał i nie udowodnił zasady ich powstania, zwłaszcza od jakich kwot zostały naliczone, za jaki okres i w jakiej wysokości. Podkreślić należy, że to powód, stosownie do treści art. 6 k.c., powinien w niniejszej sprawie wykazać istnienie roszczenia zgłoszonego w pozwie oraz jego wysokość. W oparciu o treść pozwu i załączone (wymienione już) dowody nie można stwierdzić, aby po stronie pozwanej istniał obowiązek zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy stosownie do treści art. 385 k.p.c. oddalił apelację.